

การพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก (TikTok)

THE DEVELOPMENT OF RAM MAE BOT YAI SKILL THROUGH A LEARNING BY USING
DAVIES' PRACTICAL TEACHING MODEL COMBINED WITH THE TIKTOK APPLICATION

ภูวนัย กาฬวงศ์^{1*} นฤมล จิตต์หาญ²

Puwanai Kalawong^{1*} Naruemol Chithan²

^{1,2} สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, ประเทศไทย

^{1,2} Dramatic arts, Faculty of Education, Buriram Rajabhat University, Thailand

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ประจำปีงบประมาณ 2568 จากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

* Corresponding author e-mail: puwanai.kw@bru.ac.th

Received: 26/06/2025 | Revised: 18/07/2025 | Accepted: 31/07/2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อกสำหรับพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อกเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบงานวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนรายวิชาแม่บท ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 หมู่เรียน นักศึกษาทั้งสิ้น 37 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก แบบประเมินทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า

การพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับแอปพลิเคชันติกต็อก มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 84.20/86.49 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 การเปรียบเทียบทักษะการรำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 หลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 86.49 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.79, S.D. = 0.42)

คำสำคัญ: ทักษะการรำ แม่บทใหญ่ ทักษะปฏิบัติของเดวิส แอปพลิเคชันติกต็อก

Abstract

This research aimed to (1) develop an instructional model using Davies' practical skill teaching method combined with the TikTok application to enhance Mae Bot Yai dance skills with an effectiveness that meets the 80/80 criterion, (2) compare students' dance performance with the 80 percent benchmark to assess the model's effectiveness, and (3) examine learners' satisfaction with the learning activities conducted under this instructional framework. The study adopted an experimental research design. The target group consisted 37 first-year undergraduate students majoring in Thai Classical Dance at the Faculty of Education, Buriram Rajabhat University, who were enrolled in the *Ram Mae Bot* course during the second semester of the 2024 academic year. The participants were selected through purposive sampling. Research instruments included a lesson plan developed according to Davies' model of practical skill teaching in combination with the TikTok application, a performance evaluation form for assessing *Mae Bot Yai* skills. The research findings revealed that the development of *Mae Bot Yai* dance skills through the instructional model of practical skill teaching by Davies combined with the TikTok application achieved an effectiveness score of 84.20/86.49, which meets the set criterion of 80/80. A comparison of students' post-instruction dance performance against the 80 percent benchmark showed an average performance of 86.49 percent, which is higher than the standard. Furthermore, the learners' satisfaction with the learning activities was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.79, S.D. = 0.42).

Keywords: Dance performance skills, Mae Bot Yai, Davies' practical skill teaching mode, TikTok application

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยเป็นศาสตร์ชั้นสูงที่สะท้อนภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทยซึ่งสืบทอดกันมาแต่โบราณ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาทักษะให้เกิดความชำนาญ โดยรูปแบบการเรียนการสอนในอดีตมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติจริง เริ่มตั้งแต่การฝึกแม่ท่าเพลงช้า เพลงเร็ว ไปสู่การรำแม่บท ซึ่งถือเป็นกระบวนการพื้นฐานที่ใช้ในการสร้างความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับศิลปะการร่ายรำของไทย “รำแม่บท” จึงมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของนาฏศิลป์ไทย โดยเป็นแม่แบบของการฝึกหัด

ท่าทางที่เชื่อมโยงระหว่างท่าท่าต่าง ๆ เข้าด้วยกัน การฝึกท่าท่าแม่บทไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวให้สอดคล้องกับท่วงทำนองของบทเพลงเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดทักษะ ความสามารถ และความชำนาญของผู้เรียนในเชิงปฏิบัติอีกด้วย แม่บทในทางนาฏศิลป์จึงเป็นการสร้างมาตรฐานอย่างหนึ่งของการพ้อนรำเพื่อนำไปใช้เป็นแบบฝึกการผสมท่าทางและเชื่อมต่อท่าท่าจากท่าท่าเริ่มต้นไปยังท่าท่าอีกท่าหนึ่ง นำไปใช้เพื่อสื่อความหมายตามบทประพันธ์ให้กับผู้ชมสามารถเข้าใจเรื่องราวและชื่นชมกับความงามของท่าท่าและวิธีการเชื่อมต่อท่าท่าอย่างมีศิลปะของนาฏศิลป์ (สุภาวดี โพธิเวชกุล, 2559) ท่าท่าแม่บทใหญ่ในตำราท่าท่าเป็นชุดการแสดงที่มีการเคลื่อนไหว ได้รับการประดิษฐ์ท่าท่าเชื่อมโดยครูลมูล ยมะคุปต์ อดีตตัวละครเอกในสำนักละครวังสวนกุหลาบ และครูมัลลี คงประภัสร์ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งวางหลักสูตรนาฏศิลป์ไทยให้กับโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ของกรมศิลปากร และต่อมาพัฒนาเป็นวิทยาลัยนาฏศิลป์ในปัจจุบัน โดยครูลมูลได้ประดิษฐ์ชุดท่าท่าแม่บทใหญ่จากข้อมูลภาพท่าท่าในหนังสือตำราท่าท่า ในปี พ.ศ. 2478 แล้วได้ให้พระยานครราชสีมาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นจึงได้นำมาบรรจุเป็นหลักสูตรสำหรับผู้เรียนวิชานาฏศิลป์ในวิทยาลัยนาฏศิลป์สืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน (ศูนย์บริการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550)

ในปัจจุบัน สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนนาฏศิลป์ไทยได้นำท่าท่าแม่บทมาบรรจุไว้ในหลักสูตรในฐานะบทเรียนฝึกหัดเบื้องต้น เพื่อวางรากฐานให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้ในการแสดงนาฏศิลป์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม ผู้สอนจึงต้องมีแนวทางการจัดการเรียนรู้และใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของศาสตร์แขนงนี้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอน และสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ โดยในการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยจะเน้นการฝึกทักษะการปฏิบัติให้เกิดความชำนาญด้วยบทเรียนที่ซ้ำ ๆ ย้ำเนื้อหา การฝึกเป็นระยะเวลาอันพอสมควรจนกระทั่งผู้รับการฝึกสามารถจดจำท่าท่าทางซึ่งเป็นหลักใหญ่ ๆ ได้ จากนั้นครูผู้สอนจะถ่ายทอดกลวิธีที่จะปรุงแต่งลีลาท่าท่าทางให้งดงามยิ่งขึ้นเป็นการเฉพาะตัวสำหรับศิษย์บางคน (ประเมษฐ์ บุญยะชัย, 2547) โดยเฉพาะการสอนทักษะปฏิบัติซึ่งต้องมีการถ่ายทอดจากครูผู้สอนอย่างละเอียด ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า รวมถึงการประสานสัมพันธ์ของการเคลื่อนไหวในแต่ละส่วนของร่างกาย ซึ่งถือเป็นเรื่องหัวใจของการรำอย่างแท้จริง ซึ่งการสอนทักษะการรำจำเป็นต้องใช้การสอนต่าง ๆ ร่วมด้วยเพื่อประสิทธิภาพในการสอน และสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอีกประการหนึ่งคือวิธีการสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเรียน เพราะการแสดงจะสวยงามน่าดูนั้น ผู้แสดงต้องมีทักษะในการรำอย่างคล่องแคล่ว มีลีลาท่าท่าที่อ่อนช้อยงดงามตามแบบนาฏศิลป์ไทยโดยการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ได้แก่ แขน ขา มือ ลำตัว ศีรษะ และไหล่ ให้เคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กัน ใช้การสังเกตและเลียนแบบจากครูผู้สอนหรือสื่อการสอนที่กำหนดไว้ให้ดีที่สุด (วิรดี จินตะไล, 2560)

เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การใช้แนวทางการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติรูปแบบการเรียนการสอนของเดวิส (Davie's Instructional Model) จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมเพราะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ฝึกฝนทักษะย่อยทีละขั้นตอนจนเกิดความชำนาญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ด้วยตนเองตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นกระบวนการ ผู้เรียนได้ลง

มือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้รู้และเข้าใจกระบวนการในการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน รวมทั้งบูรณาการทักษะอื่น ๆ เข้ามาใช้ในการปฏิบัติซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ และขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ (ทิตินา แคมมณี, 2556) ในขณะเดียวกัน โซเชียลมีเดีย (Social Media) เป็นสื่อที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เพราะเป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่มีการตอบสนองทางสังคมได้หลายทิศทาง โดยผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งการใช้โซเชียลมีเดียในการจัดการเรียนรู้เป็นการนำเครื่องมือที่มีอยู่บนระบบอินเทอร์เน็ตมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน ทั้งยังเป็นการลดข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้ ทั้งยังเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากประสบการณ์ตรงอีกด้วย โดยเฉพาะแอปพลิเคชัน “ติ๊กต็อก” (TikTok) ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันชื่อดังจากประเทศจีน มีจุดเด่นคือการสร้างคลิปวิดีโอสั้นและเป็นช่องทางในการสร้างพื้นที่สื่อที่ได้รับความนิยมในขณะนี้ โดยแอปพลิเคชันติ๊กต็อกเป็นบริการเครือข่ายสังคมสัญชาติจีนเริ่มต้นให้บริการในประเทศจีนเมื่อปี ค.ศ. 2016 จนกลายเป็นแอปพลิเคชันที่นิยมใช้กันทั่วโลก โดยได้รับความนิยมมากในกลุ่มวัยรุ่นทั่วโลก มีจำนวนผู้ใช้แค่ในเฉพาะสหรัฐถึง 80 ล้านคน (อินดิจัทล, 2563) ผู้ใช้งานของแอปพลิเคชันติ๊กต็อก ในประเทศไทยในปัจจุบันส่วนใหญ่คือคนรุ่นใหม่ตั้งแต่วัยรุ่นไปจนถึงกลุ่มกลุ่มคนที่เพิ่งเริ่มต้นเข้าสู่โลกการทำงาน (ภรภัทร ธัญญเจริญ, 2564) ด้วยความแพร่หลายและเข้าถึงง่ายของแพลตฟอร์มนี้ นักการศึกษาจึงได้ให้ความสนใจในการประยุกต์ใช้เพื่อสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยทั้งการสาธิต การปฏิบัติจริง และการให้ข้อเสนอแนะอย่างเป็นระบบ การนำแอปพลิเคชันติ๊กต็อกมาผนวกกับรูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยใช้แอปพลิเคชันติ๊กต็อกเป็นเครื่องมือสื่อสารและจัดเก็บวิดีโอการสาธิตทำท่าแม่บทใหญ่ รวมทั้งเป็นช่องทางให้ผู้เรียนได้บันทึกวิดีโอฝึกปฏิบัติของตนเองและรับคำแนะนำจากผู้สอนอย่างต่อเนื่อง การผสมระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ที่มีระบบตามแนวคิดของเดวิสกับเทคโนโลยีที่ตอบสนองต่อวิถีชีวิตของผู้เรียนในยุคดิจิทัลจึงเป็นแนวทางที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) พัฒนาทักษะการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ และเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นการพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ขึ้นมาเพื่อนำมาใช้พัฒนาทักษะการทำท่าแม่บทใหญ่ โดยใช้แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก เพื่อสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความเป็นไทยกับเทคโนโลยีร่วมสมัย เพิ่มความน่าสนใจให้กับบทเรียน และยกระดับทักษะปฏิบัติของผู้เรียนในรายวิชาท่าแม่บทให้มีประสิทธิภาพและความงดงามตามแบบแผนของนาฏศิลป์ไทย จึงได้เห็นความสำคัญในการพัฒนาทักษะ การท่าแม่บทใหญ่ซึ่งเป็นการใช้ร่างกายพื้นฐานในการเรียนนาฏศิลป์เพื่อใช้เป็นบทเรียนฝึกหัดเบื้องต้น และเพื่อวางรากฐานการปฏิบัติทางนาฏศิลป์ไทยในแบบของการใช้บทต่อการฝึกหัดรำเพลง ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของผู้เรียนในศาสตร์วิชานาฏศิลป์เป็นอย่างมาก และถือเป็นทักษะปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน โดยหลักการพื่อนท่าแม่บทนั้นจะประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ

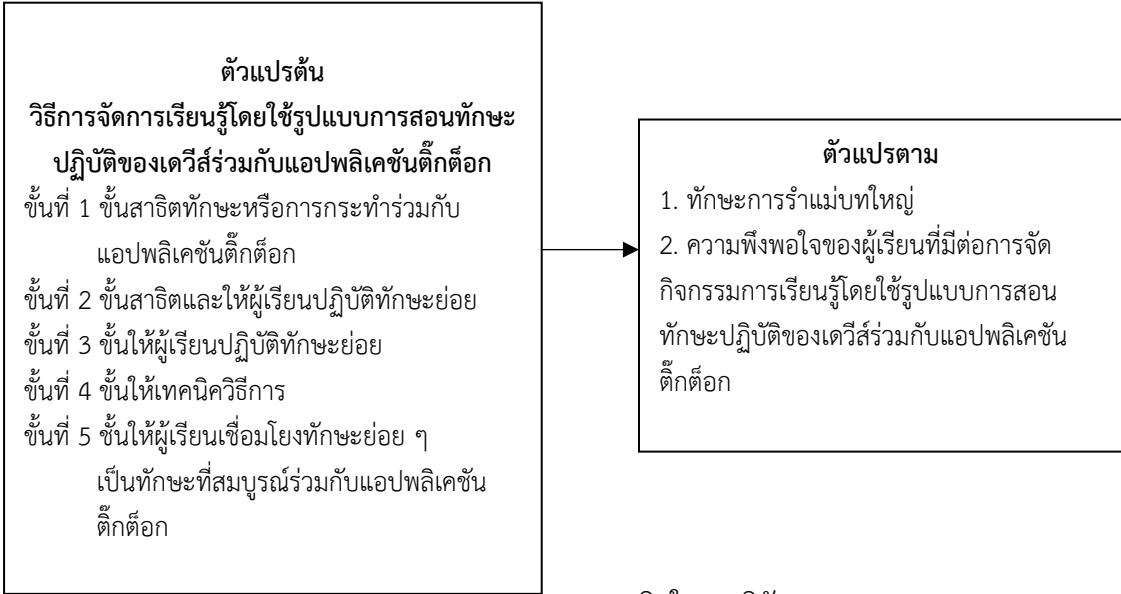
ของการใช้ร่างกายต่าง ๆ ได้แก่ ศีรษะ มือ แขน และเท้า ในลักษณะ ทิศทาง และระดับที่แตกต่างกันร่วมกับการใช้ลำตัว ซึ่งถือเป็นหน่วยย่อยของร่างกาย เมื่อนำหน่วยย่อยต่าง ๆ ของท่ารามาเรียงร้อยเข้าด้วยกัน จึงเกิดเป็นท่าทางหรือแม่ท่าทางด้านนาฏศิลป์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำหลักการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส ซึ่งเป็นหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัล ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันที่มีความน่าสนใจและสามารถพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้อย่างสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการปฏิบัติที่ดีขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนในรายวิชารำแม่บทมีความหลากหลายและเกิดความน่าสนใจ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัลสำหรับพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัลเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัล ผู้วิจัยได้สร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มีทักษะการรำแม่บทใหญ่ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกด็อก สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

วิธีดำเนินการวิจัย

1) ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-5 สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 216 คน

2. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่เรียนรายวิชารำแม่บท ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 หมู่เรียน รวมทั้งสิ้น 37 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2) ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกด็อก

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการรำแม่บทใหญ่ และความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกด็อก

3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกด็อก จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลา 15 สัปดาห์ ประกอบด้วย แผนที่ 1 ความรู้พื้นฐานทางนาฏศิลป์ไทย แผนที่ 2 การฝึกหัดนาฏศิลป์ไทย แผนที่ 3 รำแม่บทในนาฏศิลป์ไทย แผนที่ 4 ทำรำแม่บทใหญ่ (คำกลอนที่ 7-12) แผนที่ 5 ทำรำแม่บทใหญ่ (คำกลอนที่ 7-12) แผนที่ 6 ทำรำแม่บทใหญ่ (คำกลอนที่ 13-18) แผนที่ 7 ทำรำแม่บทเล็ก และแผนที่ 8 หลักการรำแม่บทและการประยุกต์ใช้รำแม่บทในการแสดงนาฏศิลป์ไทย พัฒนาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนาฏศิลป์และการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ประเมินเพื่อหาค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนการสอน นำผลการพิจารณามาคำความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะการรำแม่บทใหญ่ และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 แบบประเมินทักษะการรำแม่บทใหญ่ โดยมีเกณฑ์ในการวัดผลทักษะการรำแม่บทใหญ่ 3 ด้าน ประกอบด้วย ความถูกต้องของท่ารำ ลีลาท่ารำ และจังหวะ เป็นเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) พัฒนาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการรำแม่บทใหญ่โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนาฏศิลป์และการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ประเมินเพื่อหาค่าความเหมาะสม โดยกำหนดคุณสมบัติ

ของผู้ทรงคุณวุฒิผู้นี้ ต้องเป็นผู้ที่มีสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไปทางด้านนาฏศิลป์ และมีประสบการณ์ด้านการสอนนาฏศิลป์ไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 3 ท่าน และต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไปด้านการวัดผลและประเมินผล หรือหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 ท่าน นำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่าได้ค่าความสอดคล้อง 1.00

2.2 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 22 ข้อ พัฒนาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการรำแม่บทใหญ่โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนาฏศิลป์และการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ประเมินเพื่อหาค่าความเหมาะสม โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

4) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นตอนเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยเตรียมความพร้อมในขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากอาจารย์สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อขอใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่เรียนรายวิชารำแม่บท ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567

1.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดการประเมินผลแก่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน

1.3 ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นจำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ คาบละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 สัปดาห์ โดยเมื่อสอนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้สอนจะวัดทักษะการปฏิบัติการรำแม่บทใหญ่ของผู้เรียน และให้ผู้เรียนทำการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อต

1.4 ทำการทดสอบหลังเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบประเมินทักษะการรำแม่บทใหญ่

1.5 ให้ผู้เรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้

5) การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล และมีขั้นตอนในการวิเคราะห์โดยนำข้อมูลจากแบบประเมินที่เก็บรวบรวมมาจำแนกข้อมูลเป็นรหัส (Code) แล้วป้อนข้อมูลลงในโปรแกรมเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องรำแม่บทโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อตที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เปรียบเทียบทักษะการรำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อตเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

3. หาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อต

สรุปผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อกสำหรับพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 1 การแสดงผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อกสำหรับพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่

ผลของกิจกรรมการเรียนรู้	N	คะแนน เต็ม	คะแนน รวม	$\bar{X}$	S.D.	P
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	37	45	1,402	37.89	4.43	84.20
ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2)	37	25	480	12.97	1.14	86.49
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ E_1/ E_2 เท่ากับ 84.20/86.49						

จากตารางที่ 1 พบว่า การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อกสำหรับพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 84.20 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 86.49 แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ (E_1/ E_2) เท่ากับ 84.20/86.49 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อก เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อก เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

การทดสอบ	N	คะแนน เต็ม	คะแนน รวม	$\bar{X}$	P	S.D.	df	t	Sig.
หลังเรียน	37	15	480	12.97	86.49	1.14	36	5.17	.01

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อก ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 86.49 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่า นักศึกษาที่เรียนทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีกี้ต็อก มีทักษะปฏิบัติทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

ผู้วิจัยได้แสดงตารางคะแนนการวัดทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่หลังเรียน ทักษะใหญ่ (E_2) เพื่อแสดงรายละเอียดผลคะแนนของผู้เรียนในแต่ละบุคคล ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางแสดงทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ในแต่ละองค์ประกอบ

การทดสอบ	N	คะแนน เต็ม	คะแนน รวม	$\bar{X}$	P	S.D.
----------	---	---------------	--------------	-----------	---	------

ความถูกต้องของท่ารำ	37	5	185	4.57	91.35	0.46
ลีลาท่ารำ	37	5	185	4.11	82.16	0.46
จังหวะ	37	5	185	4.32	86.49	0.47

จากตารางที่ 3 พบว่า ทักษะปฏิบัติการรำแม่บทใหญ่หลังเรียน ทักษะใหญ่ (E₂) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนสูงสุดในแต่ละด้านเรียงลำดับ ดังนี้ ผู้เรียนมีคะแนนด้านความถูกต้องของท่ารำมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.57 รองลงมาคือจังหวะในการรำ มีค่าเฉลี่ย 4.32 และลีลาท่ารำ มีค่าเฉลี่ย 4.11

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันติ๊กต็อก

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านเนื้อหารายวิชา	4.83	0.38	มากที่สุด
1.1 รายวิชามีการลำดับเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง เหมาะสมและเข้าใจง่าย	4.76	0.43	มากที่สุด
1.2 เนื้อหามีความเหมาะสมกับระยะเวลาเรียน	4.73	0.45	มากที่สุด
1.3 เนื้อหาของรายวิชามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.86	0.35	มากที่สุด
1.4 เนื้อหามีความเหมาะสมกับการฝึกทักษะการรำแม่บท	4.89	0.31	มากที่สุด
1.5 เนื้อหาการสอนในรายวิชา ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานศิลปะขั้นสูงต่อไปได้	4.89	0.31	มากที่สุด
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.74	0.45	มากที่สุด
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา	4.76	0.49	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะด้านการปฏิบัติท่ารำแม่บทได้	4.78	0.42	มากที่สุด
2.3 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
2.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและวิธีการปฏิบัติท่ารำได้ง่าย	4.76	0.43	มากที่สุด
2.5 การประยุกต์ใช้แอปพลิเคชันติ๊กต็อก (TikTok) ในการจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการรำแม่บทได้	4.73	0.45	มากที่สุด
2.6 รูปแบบวิธีการสอนแบบเดวิส โดยอธิบายทักษะย่อยในการปฏิบัติท่ารำ ช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำได้ง่ายขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
2.7 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาพัฒนาทักษะ	4.68	0.53	มากที่สุด

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
ฝึกปฏิบัติสูงขึ้น			
2.8 กิจกรรมการเรียนรู้ใช้วิธีการสอนหลากหลายและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่เรียน	4.78	0.42	มากที่สุด
3. ด้านการวัดผลประเมินผล	4.77	0.43	มากที่สุด
3.1 การวัดและประเมินผลรายวิชามีหลักเกณฑ์การวัดผลทักษะการปฏิบัติที่ชัดเจน	4.70	0.46	มากที่สุด
3.2 การวัดและประเมินผลรายวิชาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์รายวิชา	4.78	0.42	มากที่สุด
3.3 การวัดและประเมินผลการศึกษา มีความเหมาะสมและเที่ยงตรง	4.81	0.40	มากที่สุด
4. ด้านผู้สอน	4.82	0.40	มากที่สุด
4.1 ผู้สอนให้ความใส่ใจแก่ผู้เรียนอย่างทั่วถึงในขณะสอน	4.81	0.46	มากที่สุด
4.2 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามปัญหา หรือข้อสงสัยในการปฏิบัติทำ	4.86	0.35	มากที่สุด
4.3 ผู้สอนแจ้งรายละเอียดการสอน หัวข้อการสอน และการประเมินผลอย่างชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์รายวิชา	4.84	0.37	มากที่สุด
4.4 ผู้สอนให้เทคนิควิธีการปฏิบัติที่ช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ง่ายขึ้น	4.81	0.40	มากที่สุด
4.5 ผู้สอนมีความสามารถในการอธิบายและถ่ายทอดองค์ความรู้	4.81	0.40	มากที่สุด
4.6 ผู้สอนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย	4.76	0.43	มากที่สุด
รวม	4.79	0.42	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อต โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.42) ด้านที่มีผลการประเมินรายด้านมากที่สุดคือ ด้านเนื้อหาวิชา ($\bar{X} = 4.83$, S.D. = 0.38) รองลงมาคือ ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.82$, S.D. = 0.40) ด้านการวัดผลประเมินผล ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.43) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.45) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อตสำหรับพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 84.20/86.49 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดีก๊อตสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่ได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านการปฏิบัติ โดยทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วย ทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ให้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น จึงเหมาะสำหรับการนำมาใช้ในการจัดการเรียน การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิมา นิยมสุข (2565) ที่พบว่า การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องร่ำวงมาตรฐานตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชัน ดิจิตอล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ได้ค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.07/84.52 จึงสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการสอนดังกล่าวเน้นกระบวนการเรียนรู้เชิงปฏิบัติที่เป็นระบบ โดยผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ฝึกฝนซ้ำ และสามารถย้อนดูตนเองผ่านคลิปวิดีโอที่ถ่ายไว้ใน แอปพลิเคชันดิจิทัล ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก การนำแอปพลิเคชันดิจิทัลมา ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีที่ผู้เรียนคุ้นเคยและมีความ สนใจ จึงทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจและเกิดการพัฒนาทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้อง กับ เชนณัฐ มิ่งศิริธรรม (2565) กล่าวว่า ด้านการศึกษามีการนำเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการจัด การเรียนการสอนได้ทุกที่ทุกเวลา ไม่ถูกจำกัดเพียงในสถาบันการศึกษาที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ การเรียนการสอนสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนและเกิดการโต้ตอบมากขึ้นแล้ว การเรียนรู้นอก สถาบันการศึกษาก็มุ่งเน้นที่เพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ ประสบการณ์ ทักษะความสามารถและความสนใจ ของผู้เรียนแต่ละคนมากยิ่งขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัล เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 หลังเรียน คิดเป็น ร้อยละ 86.49 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัลแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ได้ใน ระดับที่ดี รูปแบบการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างแนวคิดเชิงปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาท สำคัญในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแอปพลิเคชันดิจิทัลมีบทบาทในฐานะ แหล่งเรียนรู้ที่เอื้อต่อการทบทวนบทเรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถสังเกตข้อผิดพลาดและปรับปรุงตนเองได้ ทันที การใช้เทคโนโลยีดังกล่าวยังช่วยกระตุ้นความสนใจและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งเป็น ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการร่ำอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ พิทยานุวัฒน์ ธรรมชอบ และสาคร อัมจักร (2567) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ฟ้อนกลองยาวอีสานตามแนวคิดของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งพบว่า การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์เรื่องฟ้อนกลองยาวอีสานเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 หลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 84.52 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

3. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชันดิจิทัล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.79, S.D. = 0.42) ซึ่งสอดคล้องกับ วรากร สุพรรณท้าว และจุไรศรี ชูรักษ์ (2565) ได้ศึกษาเรื่องการจัด การเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับเทคนิคกลุ่มสัมพันธ์ที่มีผลต่อทักษะ การปฏิบัติท่ารำและทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผลความพึงพอใจของ นักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับเทคนิคกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อ

ทักษะการปฏิบัติทำและทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียน โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.36) อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ชนากานต์ อ่อนประทุม (2563) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติร่างมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติร่างมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.65) ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากลักษณะของรูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและพัฒนาทักษะได้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งได้รับการสะท้อนผลและปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง การใช้แอปพลิเคชันดีกิตต็อกยังช่วยเพิ่มความน่าสนใจในการเรียนรู้ สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียนยุคใหม่ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การกล้าแสดงออก และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อความพึงพอใจในภาพรวม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนสามารถนำแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับแอปพลิเคชันดีกิตต็อกไปปรับใช้ในการสอนวิชานาฏศิลป์ หรือประยุกต์ใช้กับวิชาอื่น ๆ ที่ต้องการฝึกฝนทักษะปฏิบัติ เช่น ดนตรี กีฬา หรือศิลปะ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความน่าสนใจในการเรียนรู้

1.2 ทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ควรมีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้หลากหลาย และยืดหยุ่นตามบริบทของผู้เรียน แม้ว่ารูปแบบของเดวิสจะมีโครงสร้างชัดเจน แต่ผู้สอนควรปรับใช้ให้เหมาะสมกับระดับทักษะ ความสนใจและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เช่น ใช้กิจกรรมกลุ่มย่อย การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบใช้เทคโนโลยีเสริม เพื่อเพิ่มความมีส่วนร่วมและประสิทธิภาพในการเรียนรู้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างยังจำกัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนเฉพาะบางช่วงวัยหรือบางสถานศึกษาเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมหลากหลายระดับชั้นหรือโรงเรียนที่มีบริบทต่างกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถสรุปอธิบายภาพรวมได้อย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

2.2 ในการวิจัยครั้งต่อไป อาจมีการติดตามผลในระยะยาว เพื่อประเมินว่าผู้เรียนยังคงสามารถจดจำและปฏิบัติทักษะการรำแม่บทใหญ่ได้ดีเพียงใดในระยะหลังจากการเรียนรู้จบลง และอาจศึกษาว่าผู้เรียนสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงหรือกิจกรรมต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

- เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม. (2565). *เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้สำหรับการวิจัยทางการศึกษาในการเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัล*. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชนากานต์ อ่อนประทุม. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติร่างมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ทิตินา แคมมณี. (2556). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

- ประเมษฐ์ บุญยะชัย. (2547). โชนโรงโน (โชนทางละคร). *วารสารศิลปากร*, 47(1), 15-29.
- พิทยานุวัฒน์ ธรรมชอบ, และ สาคร อัมจักร. (2567). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติ
นาฏศิลป์ฟ้อนกลองยาวอีสานตามแนวคิดของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสาร
สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 8(2), 1-10.
- ภรภัทร ธัญญเจริญ. (2564). พฤติกรรมการเปิดรับ ทักษะคติ และการตัดสินใจใช้งานแอปพลิเคชัน Tiktok
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วรารกร สุพรรณท้าว, และ จุไรศิริ ชูรักษ์. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ
เดวิสร่วมกับเทคนิคกลุ่มสัมพันธ์ที่มีผลต่อทักษะการปฏิบัติท่ารำและทักษะการทำงานกลุ่มของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารครุศาสตร์สาร*, 16(2), 248-264.
- วิรตี จินตะโล. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของซิมป์
สันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมหาธาตุ จังหวัดชลบุรี
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศศิณา นิยมสุข. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้
รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2550). รายงานการศึกษาข้อมูล เรื่องตำรารำ.
กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวดี โพธิเวชกุล. (2559). พัฒนาการแม่บทในนาฏศิลป์ไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยราช
ภัฏสวนสุนันทา.
- อินดิจิทัล. (2563). สถิติของ TikTok ที่นักการตลาดควรรู้. เข้าถึงได้จาก
<https://www.indigital.co.th/TikTok-stats/>